

PROTEIN

Nina Beier i Simon Dybbroe Møller presenten *PROTEIN*, un projecte col·laboratiu desenvolupat per a La Carpintería, un antic taller de fusteria convertit en l'espai d'exposició Ses12naus. És en una antiga zona industrial d'Eivissa que fa la impressió de ser estranyament funcional i real, tenint en compte que bona part de les zones de l'illa ja han estat polides per una remodelació. Asfalt irregular, parets escrostonades, rètols del taller trencats: tot passant amb el cotxe per Can Bufí podem distingir entre bastidors la sala de màquines de la nau on la producció regna per damunt de l'aparença.

L'exposició presenta 500 bestioles que funcionen amb energia solar, escampades per l'espai, una sèrie de retrats fotogràfics emmarcats d'agents immobiliaris, penjats a la paret al nivell de la vista, així com un parell de basaments que sostenen munts de pòsters A1 de dues cares.

Amb petites plaques solars incrustades a l'esquena, les bestioles només es mouen per la llum directa del sol. Per tant, l'eixam produeix uns patrons d'acumulació que corresponen al camí que obren els rajos de sol que entren per les finestres y claraboies de l'espai d'exposició. Malgrat el plàstic barat i les proporcions exagerades, el seu moviment i el so del seu brunziment mecànic fan una impressió estranyament real. La infestació d'aquest espai net i immaculat ofereix una idea de l'aspecte que podria tenir l'arquitectura contemporània al cap d'algunes hores d'una extinció en massa. Els insectes sembla que reclamin un espai que ha estat dissenyat per mantenir-los sota control.

De petita, la meva sèrie preferida de la tele era MacGyver, l'home que ho podia arreglar tot amb una mica de xiclet i un clip per a paper. Cada vespre, a les 7, quan sentia l'obertura del tema principal, corria cap a la saleta i mirava l'episodi del dia amb el meu germà gran. Al mundo de Trumbo, que es va emetre a l'agost

de 1989, en MacGyver se'n va a la jungla brasilera a enfrontar un eixam de formigues que amenaça matar els habitants locals. Recordo molt clarament l'escena en la qual les formigues devoren l'amic de MacGyver en qüestió de segons. Les formigues assassines de MacGyver, juntament amb tota una sèrie de històries de ficció semblants, on els insectes amenacen el benestar dels humans, van contribuir a la construcció d'una estètica del fàstic i la por que dura fins avui. Tot i així, des de fa uns anys, els insectes comestibles es consideren una alternativa a la carn, de manera que poden tenir un paper important a l'hora d'enfrontar la imminent crisi alimentària vinculada a l'escalfament global. De plaga a proteïna, l'estatus dels insectes està canviant i pot despertar emocions contradictòries. Com per a la majoria d'objectes i criatures que ens envolten, com ara els agents immobiliaris o els clubs nocturns, el seu valor emocional i econòmic és purament contextual, fet que ens proporciona un terreny fèrtil per a l'especulació epistemològica.

A *PROTEIN*, una sèrie de retrats d'homes i dones ignoren la colònia d'insectes. Els rostres d'aquest grup barregen les convencions dels clàssics retrats pintats i els retrats corporatius. En contemplar-los individualment, cada individu representat presenta característiques facials úniques; tot i així, un cop privats dels seus cognoms, aviat esdevenen un grup d'individus genèrics, intercanviables. De fet, les fotografies revelen un efecte secundari d'allò que podria ser una uniformització estètica destinada a generar una sensació de familiaritat. Per molt que puguin intentar inspirar confiança en l'observador (el client), els esguards directes i els somriures tranquil·litzadors d'aquests agents immobiliaris semblen estar atrapats a la finíssima superfície del paper fotogràfic que hi ha rere el vidre emmarcat.

La impossible conversa entre els agents i els insectes robòtics crea una atmosfera inquietant, reforçada per l'absència de llum artificial a l'espai d'exposició. Quan el sol es pon, les bestioles romanen immòbils i els retrats s'esvaeixen en la llum minvant.

Com una illa la identitat actual de la qual s'ha anat formant a través de diverses generacions d'individus i corrents culturals (des dels beatniks dels anys 50 fins als hippies, els *clubbers*, els xàrters de turistes i ara els caçadors d'immobles de luxe), es podria dir que Eivissa és un territori fortament impulsat pel desig. El concepte de l'illa com a lloc on es poden perseguir i assolir lliurement els desitjos és, en part, allò que ha atret molta gent amb voluntat d'escapar de diferents tipus d'autoritats institucionals. A finals dels anys 80 i principis dels 90, quan va sorgir la cultura rave al Regne Unit, alguns joves britànics van decidir fugir del pànic moral que es va apoderar del Regne Unit. El resultat va ser que molts van arribar en bandada a l'illa, contribuint a reforçar la cultura de club de l'illa (i l'economia vinculada a aquesta).

Ants és un club nocturn que te lloc a l'*Ushuaïa*, un dels clubs més grans de l'illa. El logotip del famós club nocturn de l'*Ushuaïa*, una formiga gegant, és en totes les tanques publicitàries que voregen la principal autovia de

l'illa. A *PROTEIN*, Nina Beier i Simon Dybbroe Møller van col·laborar amb Kris Latocha per tal de crear un pòster que agafa en préstec el logotip de l'*Ants*. Traçant una analogia entre la intel·ligència sensual i col·lectiva de les formigues, d'una banda, i els *clubbers* de l'altra, la nit de l'*Ants* convida el públic a "unir-se a la colònia".

Aquí els artistes apliquen aquesta lògica per fer exposicions: tracten l'espai de la galeria com un escenari; i tracten aquesta col·lecció d'objectes, imatges i participants fonamentalment diferents, com el repartiment de la seva obra, decididament no jeràrquica, *PROTEIN*.

Escultura, fotografia i pòster, bestioles, cases i ballades, joguines, la crisi de l'habitatge i entreteniment, treball de fàbrica, retrats i horror, productes bàsics, imatges i anuncis, combustible fòssil, art i lleure, escalfament global, representació i intel·ligència d'eixam, sostenibilitat, guardians i vacances, plàstic, aparença i estil, escala, superfície i so, autòmat, professió i escut d'armes, bestioles de plàstic que funcionen amb energia solar, retrats d'agents immobiliaris i la vida de club a Eivissa.

Elise Lammer

Llista d'obres

Protein, 2023

Paneroles solars, aranyes solars,
formigues solars, escarabats solars.
Dimensions variables

Entrada

Tariq, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Espai 1, d'esquerra a dreta

Danielle, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Florence, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Ian, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Walter, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

David, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Anson, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Espai 2, d'esquerra a dreta

Laura, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Heidi, 2023

Impressió digital fotogràfica, marc
56,4 × 46,2 cm

Nina Beier

Nina Beier (Dinamarca – 1975) treballa amb objectes trobats el valor dels quals s'ha anat conformant col·lectivament a través de diferents períodes de temps, generacions o realitats globals. Híbrids i inestables, els objectes seleccionats són motius elàstics que sempre estan mutant, en un estat continu de transformació. L'obra de Beier, que s'interessa pels objectes portadors de narratives sobre les estructures de poder fonamentals sobre les quals s'assenta la nostra societat, indaga en codis culturals especialment estratificats i contradictoris. Les seves escultures desentranen l'espai entre la intenció, la producció, la distribució, el comerç i l'ús del material seleccionat, i exploren com han canviat aquests factors amb el pas del temps.

Nina Beier ha exposat individualment a Rønnebæksholm, Dinamarca; Spike Island, Bristol, Regne Unit; Kunstverein Hamburg, Alemanya; Contemporary Art Centre, Lituània; Kunsthaus Glarus, Suïssa; Kunsthall Charlottenborg, Dinamarca; Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco, Califòrnia; Mudam, Luxemburg; Contemporary Art Museum St. Louis. Entre les exposicions col·lectives, consten les de Kunsthaus Zürich, Walker Art Center de Minneapolis, Maxxi de Roma, Power Station of Art de Shanghai, Centre Pompidou de París, Museum of Contemporary Art de Detroit, Hamburger Bahnhof de Berlín i Hammer Museum de Los Angeles. Nina Beier viu i treballa a Copenhaguen, on dirigeix l'espai d'exposicions AYE–AYE juntament amb Simon Dybbroe Møller.

Simon Dybbroe Møller

(Dinamarca – 1976) pensa amb i a través de les coses. A la seva pràctica, cerca objectes que estan com borrosos. O més aviat, potser suspesos en una mena de llimbs entre diferents condicions; objectes congelats en un estat de transició entre modes d'existència dispars. Li interessen els objectes i les imatges que semblen quasi haver-se inventat a sí mateixos, de tal manera que, segons les seves pròpies paraules, actuen com a “articulacions no verbals del nostre subconscient col·lectiu”. A la seva obra fotogràfica investiga la relació entre les experiències sensorials més fonamentals i l'allunyament creixent i l'autonomia dels mitjans de representació. Dit d'una altra manera, la pràctica de Møller es centra en la qüestió de com canviem els mitjans i com els mitjans ens canvien a nosaltres.

Simon Dybbroe Møller ha exposat individualment al Centre d'Art Contemporani de Vilna, la Fondazione Giuliani de Roma, la Kunsthalle de São Paulo, la 21er Haus de Viena, la Kunstverein de Hannover i la Frankfurter Kunstverein, entre altres. La seva obra es va incloure a la 5a Biennial de Moscou, la 2a Triennial de Torí, la 9a Biennial de Berlín, i en exposicions col·lectives al MOCA, Detroit; KW Institute for Contemporary Art, Berlín; Palais de Tokyo, París; SMK National Gallery, Copenhaguen; Centre Pompidou, París; Hamburger Bahnhof, Berlín, i Kunstverein Munic. Des del 2019, Møller és professor a l'Escola d'Escultura de la Real Acadèmia Danesa de Belles Arts, organitza la sèrie de performances Why Words Now i, juntament amb Nina Beier, dirigeix l'espai d'exposicions AYE–AYE.

Elise Lammer (comisaria)

(Lausanne, CH) és una comissària establerta entre Suïssa i Mallorca. El seu treball es centra en qüestions relacionades amb la funció de l'espai (públic, domèstic) en la construcció de la identitat. El 2015 va fundar la plataforma d'investigació i col·lectiu Alpina Huus, un projecte d'estudi i art performatiu dedicat a investigar la relació entre la performance i l'espai domèstic.

Elise Lammer actualment és doctoranda a l'Institute Art Gender Nature de Basilea i a la Universitat

de Linz, Àustria, on investiga el jardí de l'artista, cineasta i activista dels drets LGBT britànic Derek Jarman (1942–1994). Des de 2019 desenvolupa un jardí en homenatge al Prospect Cottage de Jarman a La Becque | Residència d'artistes, La Tour-de-Peilz, on està creant, alhora, un arxiu i un programa artístic destinat a la difusió del llegat de Jarman.

SES12NAUS

Ses12naus (les dotze naus, en eivissenc) està compromesa amb el desenvolupament de la cultura contemporània a Eivissa amb un marcat perfil internacional. El nostre nom és una metàfora dels artistes com a naus que arriben a Eivissa per a interactuar amb l'illa, aportar idees i contribuir a crear valor cultural i social.

La Fundació desenvolupa residències d'artistes, exposicions i programes públics, promovent que l'illa sigui un lloc de creació, producció i gaudi de l'art contemporani. Reunim artistes i pensadors per a investigar i produir projectes en el context d'Eivissa, les seves narratives i la seva cultura. La Carpintería, el nostre espai de producció, exposició i trobada està situat en una activa zona industrial. La fundació està fermament enfocada en el futur de l'illa, es nodreix de la seva herència i cultura alhora que abraça a la seva audiència global.

Con el apoyo de:

www.ses12naus.org

La Carpintería.
Río Arno, 58. Can Bufí